

η ιστορία

Γκιούλιβερ

του ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΣΟΥΙΦΤ

όπως την αφηγήθηκε ο

ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΚΟΥΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΣΑΡΑ ΟΝΤΙ

μετάφραση: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Τέσσερα

Έπειτα από το ταξίδι του στη μικροσκοπική χώρα των Λιλλιπούτειων, ο Γκιούλλιβερ έμεινε στο σπίτι με τη γυναίκα του και τα παιδιά του· αλλά πριν περάσουν δύο μήνες, άρχισε ξανά να μην τον χωρά ο τόπος κι αποφάσισε να φύγει και πάλι ταξίδι. Βρήκε δουλειά ως γιατρός σε ένα πλοίο που πήγαινε στις Ανατολικές Ινδίες, και την άνοιξη του 1702, σαλπάρισε.

Αυτή τη φορά, το πλοίο δεν είχε φτάσει καλά καλά ούτε ως τη νότια ακτή της Αφρικής και το ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας, όταν ξέσπασε μια τρομερή θύελλα. Οι άνεμοι τους παρέσυραν επί εκατοντάδες μίλια προς τόσες διαφορετικές κατευθύνσεις, που οι ναύτες δεν είχαν πια την παραμικρή ιδέα πού βρίσκονταν. Κάποια στιγμή, η θύελλα κόπασε και τότε κατάφεραν να ρίξουν άγκυρα στα ανοιχτά ενός μεγάλου νησιού. Μερικοί από το πλήρωμα –κι ο Γκιούλλιβερ ανάμεσά τους– βγήκαν στην ακτή για να αναζητήσουν τροφή

και νερό. Ενώ ο Γκιούλλιβερ εξερευνούσε μόνος του, άκουσε τα άλλα μέλη του πληρώματος να φωνάζουν βοήθεια. Ξαναγύρισε τρέχοντας στην ακτή και τους είδε να κωπηλατούν σαν τρελοί προς το πλοίο, με έναν γίγαντα στο κατόπι τους. Σε σύγκριση με τους ναυτικούς, αυτός ο γίγαντας φαινόταν τόσο μεγάλος όσο και ο Γκιούλλιβερ στους κατοίκους της Λιλλιπούτ.

Οι ναυτικοί κατάφεραν ν' ανέβουν ξανά στο πλοίο και να σηκώσουν πανιά προτού τους πιάσει ο γίγαντας. Για τον Γκιούλλιβερ όμως αυτό δεν είχε καμία σημασία. Τον είχαν ξεχάσει εντελώς, και τώρα ήταν παγιδευμένος – και ολομόναχος.

Φοβισμένος καθώς ήταν, άρχισε να περπατά προς την ενδοχώρα. Καταλάβαινε πως κάτι παράξενο είχε αυτό το νησί. Όλα φάνταζαν πελώρια. Ο δρόμος όπου

περπατούσε φαινόταν
δέκα φορές πιο φαρδύς
από οποιονδήποτε άλλο
δρόμο είχε δει στη ζωή του,
ενώ τα χορτάρια δεξιά κι
αριστερά ήταν τόσο ψηλά,
που του έφταναν μέχρι τη
μέση.

Δεν πέρασε πολλή ώρα και
είδε δύο ακόμα γίγαντες να
έρχονται προς το μέρος του από
τον ίδιο δρόμο. Ήταν ντυμένοι σαν
εργάτες της γης, και μόλις πρόσεξαν
τον Γκιούλλιβερ, άρχισαν να τον κυνηγούν.
Εκείνος προσπάθησε να ξεφύγει μπαίνοντας
μέσα στα ψηλά χορτάρια, αλλά ο ένας γίγαντας
σύντομα τον πρόλαβε και τον άρπαξε με το
μεγάλο, τραχύ του χέρι. Ο Γκιούλλιβερ βρέθηκε
τουλάχιστον είκοσι μέτρα ψηλά, κι άρχισε να
φωνάζει όσο πιο δυνατά μπορούσε ζητώντας
έλεος, ενώ με τα χέρια ενωμένα εκλιπαρούσε να
του φερθούν με καλοσύνη. Τότε το πρόσωπο του
γίγαντα μαλάκωσε κι άρχισε να χαμογελά. Έβαλε
με προσοχή τον Γκιούλλιβερ στην τσέπη του και
πήγε στο αφεντικό του, έναν αγρότη που ζούσε
εκεί κοντά, να του δείξει την ανακάλυψή του.

Ο αγρότης ζούσε σε μια ωραία παλιά αγροικία με τη γυναίκα και την κόρη του. Όταν ο εργάτης του ήρθε από το χωράφι για να του δείξει τον Γκιούλλιβερ, εκείνος πήρε τον μικροσκοπικό άντρα, τον ακούμπησε στο τραπέζι και βάλθηκε να τον παρατηρεί με μεγάλη απορία. Έπειτα ήρθε και η γυναίκα και η κόρη του. Μόλις η γυναίκα του αντίκρισε τον Γκιούλλιβερ, τσίριξε δυνατά, νομίζοντας πως έβλεπε ποντίκι ή κάποιο μεγάλο έντομο. Ο αγρότης την καθησύχασε και τότε ο Γκιούλλιβερ την πλησίασε και της ζήτησε συγγνώμη που την τρόμαξε. Όταν άκουσαν τη λεπτή φωνούλα του να μιλά μια άγνωστη γλώσσα και τον είδαν να υποκλίνεται, ο αγρότης και η οικογένειά του δεν άντεξαν και έβαλαν τα γέλια. Και ήταν τόσο μεγάλη η φασαρία, που ο

Γκιούλλιβερ αναγκάστηκε να κλείσει με τα χέρια τα αυτιά του.

Ο αγρότης και η οικογένειά του κάθισαν να φάνε και επέτρεψαν και στον Γκιούλλιβερ να

τους κάνει παρέα. Του έδωσαν ένα κομμάτι κρέας, το οποίο ήταν και πέντε φορές μεγαλύτερο από τον ίδιο, κι εκείνος άρχισε να το κόβει με το μαχαίρι και το πιρούνι που είχε πάντοτε μαζί του. Για μια ακόμη φορά, όλοι βρήκαν το θέαμα ξεκαρδιστικό. Σε λίγο, ο Γκιούλλιβερ άκουσε ήχους κάτω από το τραπέζι κι έπειτα έναν ακόμα ήχο εκεί κοντά: έναν δυνατό ήχο σαν βρυχηθμό. (Για μας, θα ήταν κάπως σαν το μαρσάρισμα εκατό μοτοσικλετών.) Όπως αποδείχτηκε, ήταν η γάτα της συζύγου του αγρότη, που καθόταν στα πόδια της αφεντικίνας της και γουργούριζε ευτυχής! Όταν ο Γκιούλλιβερ έσκυψε από την άκρη του τραπεζιού για να τη δει, η γάτα τού χούγιαξε και πετάχτηκε όρθια, ορμώντας καταπάνω του με τα τρομερά της νύχια. Ο Γκιούλλιβερ θα είχε χάσει τη ζωή του αν δεν είχε επέμβει η κόρη του αγρότη, που έπιασε τη γάτα, την έδιωξε από το δωμάτιο και της έκλεισε με ασφάλεια την πόρτα στη μουσούδα.

Ο Γκιούλλιβερ ευχαρίστησε την κόρη του αγρότη από τα βάθη της καρδιάς του. Ήταν ένα όμορφο κορίτσι, περίπου εννιά ετών. Το όνομά της ήταν Γκλουμνταλκλίτς, και σύντομα θα γινόταν η πιο στενή και έμπιστη φίλη του σ' αυτή τη νέα, τρομακτική χώρα.